

11741

609.159
ΕΜΜ. Γ. ΠΑΤΣΟΥΜΑΔΑΚΗ

ΔΙΓΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΝΟΣ ΑΣΘΕΝΟΥΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.—ΧΑΝΙΑ ΚΡΙΤΗΣ

889.159
ΠΑΤ

ΕΜΜ. Γ. ΠΑΤΣΟΥΜΑΔΑΚΗ

Βιβλιοθήκη

ΕΥΡΥΤΑΚΟΣ Ε. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ

1948

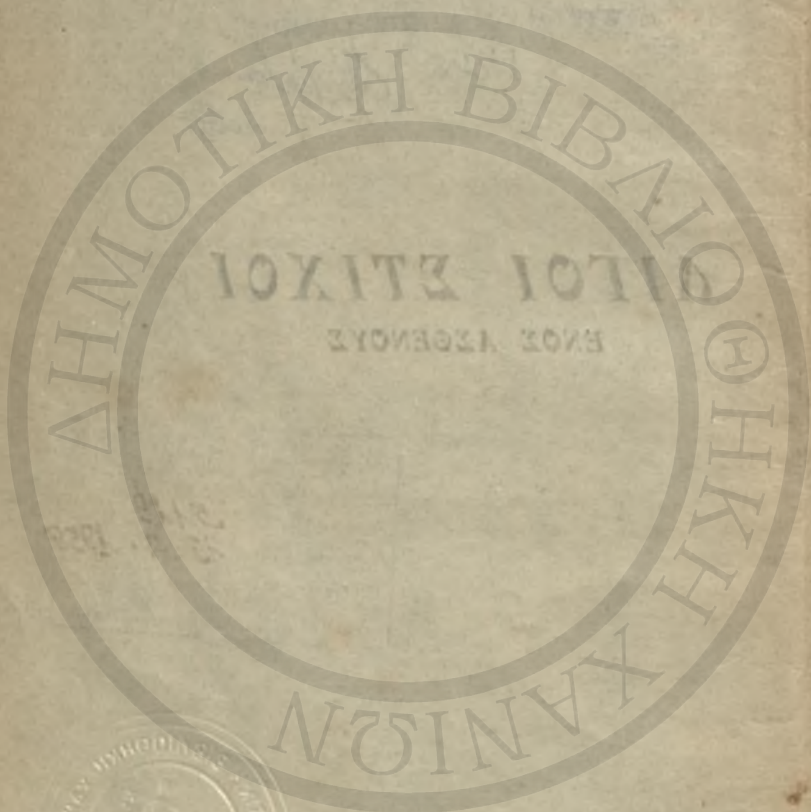
Ε. Μεταίχ

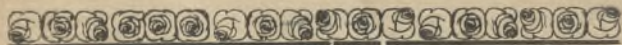
ΔΙΓΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΝΟΣ ΑΣΘΕΝΟΥΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ	
— ΧΑΝΙΩΝ	
Αριθ. βιβλ.	5119
Χρονολ. Πρωτ.	15.4.1958
Είδος βιβλ.	2416 ποίηση
Αριθ.	889.1291ΡΑ1

9 ΧΑΝΙΑ—ΚΡΗΤΗΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Σάν λουλούδι σ' ἔχω βαλμένη
διαλεχτῶ στήν καρδιά μου θαθεία
ἡ καρδιά μου γιά σένα αἰώνια
υποφέρει σκληρά μυστικά . . .

Τοὺς πόνους της δὲν τοὺς ἀντέχει
ξάφνου θά σβύσῃ σκληρά ἡ φτώχῃ
καὶ σάν ὄνειρο θά τὴν ἀκούσῃς
νά ἀναστενάξῃ καὶ νά θρηνηῖ . . .

Δὲν ὑπάρχει κανένας στὸν κόσμο
ποῦ νά νοιώθῃ θαθεία στήν ψυχῇ
τὸν δικό μου τὸν πόνο ποῦ νοιώθει
ἡ καρδιά μου κρυφά ἡ φτώχῃ . . .

Θε νά ζήσης ἐσὺ καὶ ἐκείνη
ἡ καρδιά μου σκληρά θά χαθῇ
κι' εἰς τὸ χῶμα μιὰ μέρα θε νάμπῃ
τότε μονάχα θά λυτρωθῇ . . .

ΝΑ ΜΟΥ ΘΥΜΙΖΗ

Στὸ βουνὸ ἓνα χρυσὸ καλοκαίρι πηγαίναμε οἱ δύο μας ἀπὸ τὸ μονοπάτι ποῦ φτιάξαμε μαζὶ πόσες φορές τὸ περάσαμε μ' ἐλπίδα σύντροφό μας· κι' ἀπὸ χαρὰ ξεχλισμένοι κι' οἱ δύο μὲς τὴν ψυχὴ.

Τὰ πουλάκια κελαϊδοῦσαν γλυκὰ ψηλὰ στὰ δένδρα ἓνα τραγοῦδι ποῦ μόνο μεῖς νοιώθαμε στὴν ψυχὴ καὶ τὸ ποτάμι ἔτραχε γοργὰ ἀπ' τὸ βουνὸ πέρα κι' ὄλα τὰ γύρω ἔμοιαζαν σὰν μιὰ γλυκεῖα μορφή.

Τότες καὶ μεῖς ἐμπλέξαμε μὲ μιὰ κρυφὴ χαρὰ σὰ δύο μικρὰ πουλάκια μέσα εἰς τὴν φύλλα μὲ χάρια μὲ φιλιὰ ὄρκους καὶ ὄνειρα τρελλὰ τὴν ἀγάπην μας ποῦ ἔσθυσε μὲ μιὰ σκληρὴ βραδυά.

Τὸ μονοπάτι ποῦ φτιάξαμε μαζὶ ἓνα χρυσὸ καλοκαίρι μονάχος τὴν περνώ μέσα στὴ χειμωνιά φεῖ ! ὄλα τὰ γύρω ἄλλαξαν τίποτε δὲν ἀπομένει νὰ μοῦ θυμίσῃ τὴν ἀτυχὴ μας ἀγάπην καὶ τὰ παλιὰ.

ΣΑΝΙΣΚΙΟΣ

Ἰψώνοντας τὰ μάτια μου στ' ἀστέρια
τὴν ψυχὴν ἐκείνης θέλω ναῦρω,
Κι' ἀπλώνοντας νὰ πιάσω μὲ τὰ χέρια
ἐκείνη ποῦ μὲ κάνει καὶ θρηνάω
Κι' ἀποζητῶ τ' ἄπιαστα στ' ἀστέρια
νὰ πιάσω μὲ τ' ἀπλωμένα μου τὰ χέρια. ||

Κι' ὅταν ἀρχίξῃ πιά νὰ ξημερώνῃ
καὶ χάνωνται ἀπ' τ' ἄπειρο τ' ἀστέρια
πιότερο τὴν καρδιά μου ὁ πόνος λιώνει
καὶ κλείουσι τ' ἀπλωμένα μου τὰ χέρια. ||

ΝΩΙΝ

ΛΥΣΜΟΝΗΜΕΝΟ

Λησμονημένο ἀπὸ καιροῦς ἓνα βιολί
στὸν τοῖχο παληὸ ξεθωριασμένο,
ποῦ κάποτε στὰ νειάτα του θὰ τῷχανε
τὰ χέρια τοῦ τεχνίτου δοξασμένο . . .

Πόσες θὰ σκόρπισε μελωδίες γύρω του,
στῆς νύχτας τῆ σιγαλιά, σ' ἔρημα μέρια,
πόσες φορές οἱ ἤχοι του οἱ μεθυστικοὶ
θὰ σχίσανε τᾶπειρο καὶ θ' ἀφθασαν τ' ἀστέρια.

Πόσες φορές μέσα ἀπ' τὰ κούφια σπλάχνα του
μεθυστικοὶ ἤχοι μὲ πάθος θ' ἀντηχοῦσαν,
πόσες φορές ἀπ' τὰ οὐράνια ψυχὲς
στ' ἄκουσμα του δὲ θάθελαν νὰ ζοῦσαν . . .

Τώρα λησμονημένο ἀπὸ καιροῦς,
στὸν τοῖχο παληὸ ξεθωριασμένο
δὲν μένει ἀπ' τὴν περρασμένη δόξα του
μονάχα ἓνα συντρίμμα σκονισμένο.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ ΜΑΡΑΘΗΚΑΝ

Σ' ἄν φλώρος τραγουδοῦσα γλυκὰ φυλὰ στὰ δένδρα
ζῶσα μονάχος ξέγνιστος μὲ γαλήνη στὴ καρδιά
κι' ἤρθες ξάφνου μ' ἐξίπνυτες μικρούλα καρδερίνα
μ' ἐπῆρες καὶ πετάξαμε μακριὰ στὴν δική σου τὴν
[φωλιά.

Ζήσασμαι τὰ δύο μας καιροὺς γλυκὰ εὐτυχισμένα
φέλναμαι τὴν ἀγάπην μας μὲ πάθος στὰ κλαδιά,
κι' εἴμαστε ἀπὸ λούλουδα καὶ μυρωδιὲς ζωσμένα
κι' ἀπὸ χαρὰ ξεχυλισμένα καὶ τὰ δύο μὲς τὴν
[καρδιά.

Ὅσπου μιὰ μέρα ἡ μάτρα σκληρὴ ἀπὸ πῦρ κακῆ
μᾶς ζήλεψε ποῦ ζούσασμαι εὐτυχισμένα πᾶνου στὰ
[κλαδιά
κι' ἔστειλε τὸ χάρο σκληρὸ καὶ σ' ἐπῆρε τὴν φτωχὴ
μέσα ἀπ' τὴν θερμὴ μου ὄλο πόθο ἀγγαλιά.

Στὰ κλαδάκια ποῦ τραγουδοῦσαμε μαζὶ γλυκὰ εὐτυ-
[χησμένα
τώρα μονάχος τραγουδῶ μὲ τὴν ψυχὴ σχισμένη
τὰ λούλουδα μαράθηκαν κι' αὐτὰ μαζὺ μ' ἐσένα
κι' ἡ πλάση στὸν ἄδικό σου θάνατο στὰ μαῦρα εἶνε
[φορεμένη.

ΧΑΡΕ

Χάρε που πέρνεις τῆς ψυχῆς δίχως νὰ ἐξετάξης
δλους φτωχοὺς καὶ εὐγενεὶς σὲ μνήματα τοὺς δάξεις,
σὲ σπίτια πάντα θρήσκεισαι ποτέ σου δὲν ἀδιάξεις,
καὶ σ' ὄποιο σπίτι μέσα μπένεις τὴν λύπη πάντα δά-
[ξεις.

Ὅμως στὸ διάδα σου ἄθελα ἀφίνεις κορμιά καὶ ζουναὶ
μέσα στὴν ἀπελπισία κι' στὴν κακομηρία,
κι' ἐσένη ὦ, χάρε λυτρωτὴ μ' ἀγωνία καρτεροῦναι
μονάχα μ' ἓνα πόνο κρυφὸ μεσ' τὴν καρδιά.

Σ' ἐσένα κι' ἐγὼ ἐλπίζω γρήγορα νὰ με πάρης
στὸν κόσμον τὸν αἰώνιον μαζί σου νὰ με πᾶς
ἀλοῖμόνο! εἶσαι τυφλὸς δὲ βλέπεις καὶ ποῦ πᾶς.

ΜΥΡΟΛΟΪ

Στὴν ζωὴ τὴν ψεύτρα ποῦ γοργόφερη σβύνει
μιὰ χαρὰ μεγάλη μονάχα ἔχω νοιώση
κάποτε, τώρα πιά ἐχάθη
κι' ὁ θάνατος μου μένει ξάφνου νὰ με λυτρώση.

* Ἦταν τότε ποῦ εἶμινα παιδάκι
τραγούδαγα καὶ ἔπαιζα μὲ τ' ἄλλα παιδιά
δὲν εἶχα μέσα μου κανένα κρυφὸ μεράκι
νὰ μοῦ λυώνη σὰν τώρα τὴν φτωχὴ μου καρδιά.

Στὴν ζωὴ τὴν ψεύτρα ποῦ γοργόφερη σβύνει
κάποτε τραγούδαγα γλυκὰ κ' ἐγὼ
τώρα τὸ τραγουδι στῆς καρδιάς μου τὸ σκατάδι
ἀντιλαλεῖ τὴν νύχτα μυρολόι θλιβερό.

ΔΟΥΛΟΥΔΑΚΙ

Δουλούδακι μικρὸ ἀνέτειλες
ἀνέτειλε κι' ἡ μέρα ἡ καθάρια
κι' ἐγνώρισες τ' ἀδέλφικ σου κι' ἀγάπησες
τῆς πεταλούδας τὰ τρελλὰ χαίδια.

Κι' ἔζησες κι' ἐχάρηκες στὰ νειάτα σου
τὴν ζωὴ ποῦ γοργόπτερη σβύνει
κι' ἐσκόρπισες θεῖο μῦρο γύρω σου
κι' ἐγνώρισες τῆς ἀγάπης τὴν δόνη.

Τώρα γέρνεις τ' ἀδύνατο κορμί σου
στῆς γῆς στ' ἀνάλαφρο ἀέρι ποῦ φυσᾷ
καὶ χάθηκε ἡ ὄρασιά ἀπ' τὴν μορφὴ σου
καὶ λυώσανε τὰ σπλάγχνα σου τὰ νωπὰ.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ γράμμα σου π' ἔλαβα ἀπόψε ξαφνικὰ
γραμμμένο σ' ἓνα παληόχαρτο μὲ μίσος μὲ ὀρμή
σ' αὐτὸ μέσα κατάλαβα τοῦ κόσμου τὴν κακίαν
μέσα σὲ μιὰ στιγμή . . .

Ἡμέρα πέθαινε σιγὰ βιουδὴ σὰν τὴν ψυχὴ μου
κι' ὁ ἥλιος χανότανε μακρὰ βαρῦς γεμάτος θλίψη
τότε μονάχα ἐνοιῶσα τὸ δύστυχο κορμί μου
νὰ πνίγεται ἀπὸ πλύξη . . .

Τι ἤθελες ; νὰ μοῦλεγες μὲτὰ τοῦ μοῦχες γράφει
σ' ἓνα παληόχαρτο διαστικὰ μὲ πάθος μὲ χολή
κι' ἐκεῖνος ποῦ τὰ γράμματά σου τὰ πρὶν ἔχει διαβάσει
θὰ ξαφνιασθῆ πολὺ . . .

Μοῦ λὲς δὲν ἐστάθηκα ἄξιος τῆς ἀγάπης τῆς δικιάς σου
πῶς εἶπα λόγια ποῦπες ἐσὺ κάποιον καιρὸ
κι' ἐγὼ σοῦ λέγω στάθηκα στὰ πλάνα δῆματά σου
σὰν ἄστρο φεγγερὸ .

Τὸ γράμμα σου τ' ἀποψυεὸ μ' ἐβόηκε λυπημένο
μὲ μένα ἔλα χάθηκαν τίποτα πιά δὲ ζῆ
μονάχος στὸν κόσμο ἀπόμεινα τὸ χάρο νὰ προσμένο
κι' ἐσὺ γλυκὰ ἄς ζῆς . . .

ΜΟΝΑΧΟΣ

Μονάχο ἔφυγες καὶ μ' ἄφησες
πετᾶς σ' ἄλλου τὴν φωλιά
καὶ τῆς δικῆς μας ἀγάπης τὰ φιλιὰ
μολύνεις σὲ ξένη ἀγκαλιά.

Μονάχο ἔφυγες καὶ μ' ἄφησες
καὶ ζῶ μεσ' τὴν ἀπελπισιά
στοὺς δρόμους τριγυρίζω σὰν τρελλὸς
δίχως καμμιά παρηγοριά.

Ἔλα στὴν πρώτη ἀγάπη σου
σιμὰ μου ἔλα πάλι
θὰ σὲ προσμένω πάντα
μὲ μιὰ κρυφὴ χαρὰ.
Ἔλα σ' ἐκείνον π' ἔφυγες κι' ἄφησες
καὶ δέρνει ἡ συμφορὰ.

Ἔλα νὰ ριχτοῦμι πάλι
στὴν θερμὴ μας ἀγκαλιά
τὰ χεῖλη μας νὰ ἐνώσομαι
σ' ἕνα γλυκὸ φίλλ
ἔλα καὶ νὰ ξεχάσωμε
κι' ο' οὐδὲ μας τὰ παληὰ
καὶ μιὰ ζωὴ καινούργια
ν' ἀρχήσωμαι τρελλή . . .

ΕΝΑ ΧΕΡΙ

Σάν σβύση τᾶγιο χέρι μου στὸ μνήμα,
ἄρα γε, θὰ βρεθῆ ἓνα χέρι νὰ τ' ἀνάψῃ,
καὶ νὰ σκορπίσῃ στὴν πλάκα ρόδα καὶ μύρα
κι' ἄς φύγῃ ὕστερα μὲ γοργὸ τὸ δῆμα

Σάν πέσῃ ὁ σταυρὸς μου καὶ λυγίσει
στὴν βροχὴ καὶ σιὸν ἀέρα ποῦ φυσᾷ
ἄρα γε θὰ βρεθῆ ἓνα χέρι νὰ τὸν στίσῃ
δίχως νὰ βγάλλῃ ἀπ' τὸ στόμα μιᾶ δρισιᾶ ;

Σάν ξεθωριάσει ὁ σταυρὸς μου ὁ μαῦρος
καὶ σβύσουναι τὰ γράμματα ποῦν' ἀπάνω
ἄρα γε θὰ βρεθῆ ἓνα χέρι νὰ τὸν δάψῃ
κι' ἐπάνω τὰ γράμματα ποῦταν νὰ γράψῃ ;

ΣΑΝ ΤΟΤΕ

"Ελα τὸ κῆμα φυλάει γλυκὰ τ' ἀκρογιάλι,
νὰ πᾶμαι στοὺς βράχους σὰν τότε πάλι,
ἔλα τ' ἄστρο τὸ μεγάλο θὰ μᾶς φωτίσῃ,
σὰν τότε πάλι, πρὶν ἢ νύχτα σβύσει.

"Ελα, καὶ τᾶχω μεσ' τὴν καρδιά μου
κρυμένα μὲ πόνο τὰ θερμὰ τὰ φιλιὰ μου,
ἔλα νὰ τὰ πάρῃς μέσα ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ μου,
σὰν τότε πάλι, τὰ θερμὰ τὰ φιλιὰ μου.

"Ελα, καὶ χρόνια κρυφὰ σὲ προσμένω
μακριὰ σου δὲ μπορῶ ποτὲ πιά νὰ ζήσω,
ἔλα σὰν τότε πάλι, γλυκιὰ νὰ σοῦ ψέλνω
καὶ πάλι τὰ κάλλη σου νὰ σοῦ ποιήσω.

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ

Μὴν κλαῖς τὰ μάτια σου θαλώνεις,
Γέλα, μ' αὐτὰ τὰ μάτια τοὺς θαμπώνεις,
Μὴ κλαῖς τὸν θάνατον ζυγώνεις
Γέλα τὸν πόνον σου νὰ χώνεις.

Γέλα, πάντα μὴν κλάψης ποτέ σου,
Τὸ κλάμα στὰ μάτια σου δὲν στέκει
Γέλα τὸ γέλιο σ' ἀναδύει τῆς ψυχῆς σου
Τὸ σκοτάδι, σὰν φεγγερὸ ἀστέρι.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ

Είσαι μικρούλα πετχχτή
πάντα σ' όλες πρώτη θαίνεις
και μέσx στοῦ ἀνδρός τήν ἀγκαλιά
θερμῆ σάν λουλουδάκι γέρνεις.

Τὰ μιάτια σου φέγγουνε στο φῶς
σάν δυὸ μαργαριτάρια
τὰ δόντια σου τὰ κάτασπρα
εἶν' ἀνεκτίμητα πετράδια.

Τὰ χεῖλη σου τὰ ρόδινα
ἐκεῖνος ποῦ θὰ φιλήσῃ,
ναιώθει πῶς δὲν μπορεῖ ποτὲ
μικρούά σου ποιὰ νὰ ζήσῃ.

ΠΟΥ ΒΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Στὸ περιγιάλι ἕνας νέος μὲ ξεσοχισμένη τὴν ψυχὴ
κάθεται καὶ κυτᾶζει μὲ μάτια δουρκομένα,
τὴν θάλασσα ποῦ τοῦ πνιξε τὴν ἀγάπη τὴν φτωχὴ,
ποῦ ζούσε μαζὺ τις γλυὰ χρόνια εὐτυχοσιμένα . . .

Κι' ἡ θύμησὴ σ' ἄν ὄνειρο τοῦ φέρνει τὰ ἵπερασιμένα,
στὰ μάτιζ του σ' ἄν μιὰ σκιὰ ἀφθαστὴ πανώρια,
καὶ ἡ καρδιά του νοσταλγεῖ τὰ περασιμένα χρόνια,
ποῦ ζούσαν κι' οἱ δύο μαζὺ γλυκὰ εὐτυχοσιμένα.

Τώρα μονάχος κάθεται μὲ τὴν ψυχὴ σχισμένη
στὸ μέρος ποῦ καθόταναι μαζὺ ἄλλοτε εὐτυχοσιμένοι
καὶ κλαίει μὲ πρᾶπονα τὴν χαμένη του ἀγάπη,
ποῦ διάστηκε ὁ θάνατος τόσο γοργὰ στὴ φτωχοῦλα
[νᾶρθη:]

ΜΗ ΜΕ ΚΑΡΤΕΡΕΙΣ

Μάνα μου ποῦ μ' ἐγέννησες μὲ πόνους καὶ μὲ δάκρυα,
μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη στὴν κρύα κάμαρά σου,
μάνα μου ποῦ μ' ἐβίζασες μὲ πίκρες μετ' φαρμάκια,
καὶ μ' ἔζησες μὲ μεγάλωσες ἀπ' τὴν σκληρὰ δου-
[λαιά σου.

Μάνα μου ποῦ οἱ πόνοι σου στὸ πρόσωπό σου μένουν,
ποῦ τὴν χαρὰ δὲ γνώρισε ἡ δύστυχη καρδιά σου,
μάνα μου ποῦ στὰ χεῖλη σου πικρὰ γέλοια ἀνεβαίνουν,
κι' ὁ νοῦς σου γυρνᾷ πίσω στῆς ζωῆς τὸ πέρασμά σου.

Πόσες φορές ἀπ' τὰ μάτια σου πόνου δάκρυα θ' ἀ-
[ναβλήσαν,
σκυμμένη σὰν θάσσουνα στὴ κούνια μου ἐπάνω,
πόσες φορές τὰ χεῖλη σου γλυκὰ θὰ μὲ φιλήσαν,
καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν ποτὲ νὰ μὴ πεθάνω.

Τώρα ἀπ' τὰ ξένα μάνα μου μὲ πόνου στὴ ψυχὴ μου,
σοῦ γράφω μὴ μὲ καρτερεῖς μάνα φτωχὴ μου μάνα,
γιατὶ μιὰ ἀρρώστεια φοβερὴ φωλιάζει στὸ κορμί μου,
κι' ἡ ψυχὴ μου θ' ἀνεβῆ σὲ λίγο στὰ οὐράνια.

Μόνο σοῦ στέλνω χαιρετισμοὺς στὸ τέλος τῆς [ζωῆς
[μου,

χιλῖα γλυκὰ φιλιὰ μὲ μάτια δακρυσμένα,
καὶ σ' ὀρκίζω πρὸς σθεναρὰ γὰρ τὴν ψυχὴ μου,
νὰ ζήσῃ στὸν παράδεισο μὲ τὰ ἴδια αἰώνια. ..

ΠΟΘΩ ΓΛΥΚΕΙΑ ΘΕΑ

Ποθῶ γλυκειά θεά στὰ πόδια σου νὰ σκύψω,
στὰ γόνατά σου τὸ κεφάλι μου ν' ἀφίσω ν' χαϊδεύσης
Ποθῶ γλυκειά θεά, τὰ χεῖλη σου, γλυκὰ νὰ τὰ φιλήσω
κι' ἂν ἀκόμα μοῦ ὀρκισθεῖς πῶς θές νὰ με παιδεύσης.

Ποθῶ γλυκειά θεά τὰ ξέπλεγα μαλιά σου
στὸν λαιμό μου νὰ ριχτοῦν μὲ χάρι θεῖα περίσια
Ποθῶ γλυκειά θεά μέσα στὴν ἀγκαλιά σου
νὰ μεθύσω ἀπ' τὰ φιλιὰ σου καὶ τὰ χάρδια σου τὰ
[πεδίσια.]

Ποθῶ γλυκειά θεά μέσα στὴν κάμαρά σου,
μιὰ νύχτα τὴν ἡδονὴ ἀπὸ σένα νὰ γνωρίσω,
Ποθῶ γλυκειά θεά μέσα στὴν ἀγκαλιά σου,
νὰ ζήσω νὰ μεθύσω κι' ὕστερ' ἄς ξεψυχήσω.

ΞΑΝΘΙΑ ΚΑΙ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

Μιά ξανθιά μικροῦλα τὸ νοῦ μου ἔχει πάρη,
Μιά μελαχροινὴ μικροῦλα στὴν καρδιά της μ' ἔχει [δάλη,
Μιά ξανθιά μικροῦλα μὲ κάνει κι' ἀναστενάζω,
Μιά μελαχροινὴ μικροῦλα ἀπ' τὸν νοῦ μου δὲν τὴν [βγάζω.

Μιά ξανθιά μικροῦλα μ' ἔχει τυραννήσῃ,
Μιά μελαχροινὴ μικροῦλα μ' ἔχει ἀγαπήσῃ,
Μιά ξανθιά μικροῦλα θεὸ νὰ παρητήσω
Μιά μελαχροινὴ μικροῦλα θεὸ ν' ἀγαπήσω.

ΣΤ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΘΑ ΦΘΑΣΗ

Στῆς πλάκες τῆς αὐλῆς μου, θολή παγωμένη
ἢ βροχή πέφτει πολυκουρασμένη,
Μέσα ἀπ' τὸ παραθύρι μου τὸ γερασμένο,
τὸ κορμί μου στὸν πόνο εἶναι λυωμένο....

Ἄστράφτει καὶ βροντᾶ πέρα μακριὰ,
στὸ δύστυχο κορμί μου δὲν ὑπάρχει γιαιτριὰ,
ὁ χειμῶνας βαρὺς τὴν πλάση θὰ βιάσῃ
στὸ χιόνι, κι' ἐμένα τὸ μνήμα θὰ σκάψῃ.

Κι' ἡ μικρὴ ψυχὴ μου στὰ ἀγύριστα θὰ φθάσῃ,
μὲ τ' αὐτὰ τ' ἀπείρου θὰ παίξῃ θὰ γελάσῃ,
καὶ τὴν χαρὰ ποῦ δὲν γνώρισε κεῖ πάνου θὰ χορτάσῃ...

ΖΩ Μ' ΕΛΠΙΔΑ

Με πόνο στην καρδιά κοιτώ
τὸ πικραθῦρι τοῦ σπιτιοῦ σου,
τὰ μάτια μου θολὰ κάτι ψάχνουν νάβρῶν
εἶναι ἡ γλυκεῖα μορφή σου.

Τὸ ξέρω δρίσκεσαι μακριά μου,
ποτέ μας δὲ θὰ δοθῶμε
ὅμως κοιτάζοντας τὸ πικραθῦρι σου
μ' αὐτὸ πικρηγοῦμαι.

Οἱ μέρες πειρνοῦν σιγά
ἢ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη
καὶ ζῶ μ' ἐλπίδα μιὰ μέρα
ἴσως σὲ ξαναἶδῶ πάλι . . .

ΣΤΗΝ ΘΥΜΙΣΗ ΣΟΥ

“Ὅρες πολλές περίμενα χθές στην δενδροστοιχία,
για να σε δω ν’ ἔρχεσε γλυκειά μου ἀγαπημένη,
καὶ ἡ καρδιά μου ξεχείλιζε ἀπὸ ἀπελπισία,
σὰν ἔβλεπα καὶ μ’ ἔδρισκε ἡ νύχτα σκοτεινιασμένη.

Σὰν ἔβλεπα καὶ δὲν ρχόσουν γλυκειά μου ἀγαπημένη,
κι’ ὥρες περνούσανε σιγά ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη,
φραντάστηκα μπᾶς καὶ δὲν μ’ ἀγαπᾶς δὲν ζῆς εὐτυ-
[χισμένη,
σὰν θᾶσαι ριγμένη στην θερμή μου τὴν ἀγγάλη.

“Ὅμως οἱ ὑποψίες μου γλυκειά μου ἀγαπημένη,
στην βύμησὴ σου σβύστικαν στῆς γῆς τὰ καταχθόνια,
σὰν σκεύτηκα πῶς μ’ ἔλεγες πῶς ζῆς εὐτυχισμένη,
καὶ πῶς στὸν κόσμο αὐτὸ θὰ μ’ ἀγαπᾶς αἰώνια.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

‘Ο θάνατος, λυτρωτής, τὸ πειρὸ γλυκὸ μεθύση,
ἄς ἔρθῃ, τὸ γληγορότερο τὴν δύστυχη ψυχὴ μου,
ἀνάλγητα μιὰ μέρα ξάφνου νὰ τὴν ξεσχίση,
κι’ στὸ χῶμα νὰ στείλῃ τὸ κούφιο τὸ κορμί μου.

‘Ο θάνατος, λυτρωτής, ἄς ἔρθῃ ξάφνου νὰ μὲ βρῇ,
στὴν τραγικώτερη στιγμή τοῦ πόνου της νὰ λύσῃ,
καί εἰς τὴν αἰθέρια, πάνου ἀπ’ τὰ ἀστέρια, ἡ ψυχὴ μου
[νάνεβῃ,
κι’ ἐκεῖ σιμὰ στὸν πλάστη της αἰώνια νὰ ζήσῃ.

Τὴν λησμονιά τοῦ πόνου, ἄς ἔρθῃ, νὰ μοῦ χαρίσῃ
ὁ θάνατος, λυτρωτής, τὸ ποῖο γλυκὸ μεθύση.

ΑΪΠΟΨΕ

Ἄπόψε τὸ βράδυ
θὰ σ' ἀγκαλιάζω
θὰ μὲ φιλά; στὸ στόμα
θ' ἀνχστενάζω.

—
θὰ σὲ χαϊδεύω
θὰ μὲ πειράζης
θὰ σὲ φιλῶ στὰ μάτια
θ' ἀνχστενάζης.

—
Ἄπόψε τὸ βράδυ
μόνοι σὶ δύο μας
θὲ νὰ μιλήσουμε πάλι
γιὰ τὸνειρό μας.

ΑΝΑΤΟΜΙΑ

Σὲ τραπέζι ἐπάνω, στ' ἀργαστήρη τοῦ γιαιτροῦ,
μιὰ καρδιά, στῶν μαχαιριῶν τὸν πόνο λυγώνει,
οἱ γιαιτροὶ ἀνάληγτα, τὴν ξεσχίζουσι γιὰ νὰ θροῦν,
ἐκεῖνο ποῦ εἴην κάνει τὴν φτωχὴ καὶ λυώνει.

Κρέατα κομμένα μεσ' τὸ αἷμα βουτυγμένα
ποῦ τὰ ξεσχίσαν ἀνάληγτα, τῶν γιαιτρῶν τὰ χέρια
μ' τ' ἀλύγιστα κοπτερὰ μαχαιρία
σπαρταροῦν στῆς καρδιάς τὰ μέρια.

Κι' ἄδικα ξεσχίζουσι στῆς καρδιάς τὰ μέρια
γιὰ νὰ θροῦν ἐκεῖνο ποῦ ὄρεε λαχταροῦν
ἢ καρδιά ἐτελείωσι στὰ κοπτερὰ μαχαιρία
στ' ἀργαστήρι μέσα στῶν γιαιτρῶν τὰ χέρια.

ΚΡΥΦΟΣ ΠΑΛΜΟΣ

Ἔλα νὰ πάμε στὸ γιालὸ
νὰ δοῦμαι τῆς ἀγάπης μας
τ' ἄστρο τὸ φεγγερὸ,
ν' ἀκούσωμαι τῆς θάλασσας
ποῦ χτυπάει στ' ἀκρογιάλι
τὸν ἦχο τὸν βογγερὸ.

Ἔλα καὶ μᾶς σὲ καρτερεῖ,
ἢ βαρκοῦλα μὲ τὸ μικρὸ πανί,
νὰ μᾶς σὲ πάρει στ' ἀνοιχτὰ,
καὶ μέσθ' στὴν σιγὴ ἔρημιᾶ,
ν' ἀλλάξωμαι μὲ μιὰ χαρὰ,
τὰ πρῶτα μας γλυκὰ φιλιὰ.

Ἔλα νὰ θυγῶμε στ' ἀνοιχτὰ.
μὲ τὴν βαρκοῦλα τὴν μικρὴ,
κι' ἄς πάμε καὶ πρὸς τὸ χαμῆ,
καὶ ν' ἀκουμπήσης στὴν καρδιά,
τὸ πρόσωπό σου τὸ γλυκὸ,
ν' ἀκούσης τὸν κρυφὸ παλμό.

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Νύχτες μαγικές ξάστερες πόσο σ'ας έχω ποθήσει
νά ζήσω μονάχος ξέγνιαστος μακριά πέρα στο λει-
[βάδι,

Νύχτες μαγικές σεληνόφωτες πόσο σ'ας έχω αγαπήσει
που φέγγεται σ' αστέρι τής καρδιάς μου το σκοτάδι.

Νύχτες μαγικές ξάστερες πόσο σ'ας πόθησα νά γύρω
ξέγνιαστος κάπου τὸ κορμί μου ν' ἀποστάση,

Νύχτες μαγικές σεληνόφωτες που σκορπάτε θείο μύρο
στῆς μικρούλες μας καρδιές σ' ἔλη γύρω τὴν πλάση.

Νύχτες μαγικές ξάστερες μέσα στὴν ἀγκαλιά σας
νά κοιμηθῶ νά γύρω ἄχ! πῶς ποθεῖ ἡ καρδιά μου,

Νύχτες μαγικές σεληνόφωτες μέσα στὴν σιγαλιά σας
τὸ νοῦ μου ν' ἀφήσω ν' ἀναπολήσῃ τῆς ζωῆς τὸ πέ-
[ρασμά μου.

Νύχτες μαγικές ξάστερες μὲ τὴ θεία σας τὴν χάρι
που φεύγεται γοργόφτερες πουλιὰ κυνηγημένα,

Νύχτες μαγικές σεληνόφωτες π' ἀφήνεται ἓνα χᾶδι
θγαλμένο ἀπ' τὰ πλάγχθα σας τὰ πόληοκουρασμένα.

Η ΑΓΑΠΗ

"Ας ἔρθει, μὲ τὰ χουρὰ φτερά
πλανεύτρα ἢ ἀγάπη νὰ μὲ σκουντήσῃ
καλόδεχτη θεὸ νάνχι κι' ἄς ὀρίσει

"Ας ἔρθει, κι' ἡ καρδιά μου ἢ μικρὴ
τὸν πόνο τῆς ἀγάπης νὰ γνωρίσῃ
ἄς ἔρθει, ἔξφνου νὰ μὲ μεθύσῃ.

"Ας ἔρθει, τὰ μαύρα τὰ κελιά μου
μὲ τ' ἀπαλό της χέρι νὰ χαϊδεύσῃ
ἄς ἔρθει, κι' ἄς μὲ παιδεύσῃ.

"Ας ἔρθει, τὸ σκοτάδι τῆς καρδιάς μου
μὲ τὸ περίσσι φῶς της νὰ φωτίσῃ
ἄς ἔρθει, μαζύ μου ποιὰ νὰ ζήσῃ.

Φ Τ Ω Χ Ε Ι Α

Φτώχεια φεύγα μακριά μου
ἄφησε τὴν χαρὰ νὰ μοῦ σημώσῃ,
Φτώχεια ξεφώλιασε ἀπ' τὴν καρδιά μου,
μὴ θές σκληρὰ νὰ μὲ σκοτώσῃς.

Φτώχεια σὺ εἶσαι ὁ σύντροφός μου
σκληρὸς στὴν ψεύτικη ζωὴ μου,
Φτώχεια σὺ θάσῃς ὁ θάνατός μου
καὶ λυτρωτὴς στὸ δύστυχο κορμί μου

ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Πῆρα κι' ἐγὼ τὴν λύρα
ἀπόψε μὲ τὸ φεγγάρι,
κι' ἦρθα στὸ παραθύρι σου
νὰ ψάλλω τὸ τραγούδι,
ποῦ μόνο μεῖς μὲς τὴν καρδιά
βαθειὰ τῶχαμε δάλει,
καὶ τὸ τραγουδοῦσαμε μαζὺ
τὴν νύχτα στὸ πεζούλι...

Κι' ἦρθα τὴν χαμένη μ' ἀγόπῃ
μὲ πόνον νὰ τραγουδήσω,
κάτω ἀπ' τὸ παραθύρι σου
τὸ φεγγαρολουσμένο,
καὶ τὸ τραγούδι ποῦ μόνο μεῖς νοιώθχαμε,
γλυκὰ νὰ τὸ τονίσω,
ποῦ τῶχα καιροὺς μεσ' τὴν καρδιά
βαθειὰ φυλακισμένο.

Μὰ τὸ τραγούδι μου ἄρχεις
τὸν τόνο του ν' ἀλλάσῃ,
σὰν μυρολόϊ ν' ἀντιλαλή
στῆς νύχτας τῆ σιγαλιὰ,
γιὰ τὴν ἀγάπη ποῦ ἡ φτωχὴ
καρδιά μου ἔχει χάσῃ,
καὶ ποῦ τώρα μεθυσμένη
ζῆ σ' ἄλλου ἀγκαλιὰ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Θά συλλογᾶσαι μανοῦλά μου, με πόνο στὴν ψυχὴ σου,
τὸν χωρισμό μας τὸν σκληρὸν,
Κι' ὁ πόνος σου μανοῦλα μου φαντάζει στὴν μορφὴ
(σου,
παληὸς πόνος κρυφός.

Θά συλλογᾶσαι μανοῦλα μου με τὴν ψυχὴ σχισμένη,
ἂν θὰ με δεῖς ξανά,
κι' ἂν ἢ μισῶ, ἄπονη, σκληρῇ, σὲ ντύσει μαυροφο-
[ρεμένη,
στὰ χρόνια τοῦ γυρνᾶν.

Θά συλλογᾶσαι μανοῦλα μου ἂν θὰ βρεθῆ ἓνα χέρι,
μακρὰ πέρα στὰ ξένα,
σάν θὰ πεθάνω, σὲ γράμμα, δυὸ λόγια νὰ σοῦ φέρῃ,
μὲ μιὰ μύρη κορδέλλα.

Θά συλλογᾶσαι μανοῦλα μου, τὸ μέρος τοῦ θὰ με θά-
[ψουν,
ἂν τὸ φυσᾷ τ' ἀγέρι,
κι' ἂν τὸ λείψανό μου τ' ὄμορφο ῥόδι θὰ τὸ σκε-
[πάσουν,
κι' ἀνάψουν κι' ἅγιο κέρι.

Θά συλλογᾶσαι μανοῦλα μου, μ' ἓνα βαθὺ πόνο,
κρυφὸ μεσ' στὴν ψυχῇ,
πῶς θάταν τὸ τελευταῖο τοῦ στυγερῆς μας δρόμο,
ἀλλάξαμαι θερμὸ φίλι.

ΣΤΟ ΧΟΡΟ

Στὸ χορὸ ἐγνωριστήκαμε ἓνα θράδυ
μᾶς ἦτανε γρυφτὸ ν' ἀπαντηθοῦμε,
κι' εἰς ἓνα βῆλες, ποῦ χορεύσαμε μιλζὺ
σὲ λόγια ποῦπαμε ν' ἀγαπηθοῦμε.

Μεθυσμένος ἀπὸ τὴν θεία σου ὠμορφιά
τὰ χεῖλη μου ἐκόλησα μὲ πάθος στὰ δικά σου,
καὶ μέσα στὴν θερμὴ μου ἀγκαλιᾶ,
ἐννοιῶσα τὴν καρδιά μου νὰ σκιρτᾷ μὲ τὴν καρ-
[διά σου.

ΣΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ

Στὸ καμπαρὲ ποθῶ μιὰ βραδυά
νὰ ζήσω ἐλεύθερη ζωή,
στὸ στρόβηλο τοῦ χορεύ καὶ τοῦ καπνοῦ
μὲ γυναῖκες νὰ μεθύσω ὡς τὸ πρωί.

Στὸ καμπαρὲ ποθῶ τὸ κορμί μου
νὰ νοιώσῃ ὅλη τὴν ἡδονή,
στὸ καμπαρὲ ποθῶ νὰ μεθύσω
ἀπ' τὰ φιλιὰ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης.

ΠΟΣΟ ΕΙΝΕ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΟΜΟΡΦΟΣ

Βουνοκορφές περίφημες με τὰ μυροφόρα σας λαγγά-
[δια,
πού σας φυσᾷ ὁ Ζέφυρος γλυκὰ μ' ἀνάλαφρη φόρα,
πού θεσκούνται στὰ πλάγια σας λογιῶ·λογιῶ κοπάδια,
βουνοκορφές περίψηλες με τὰ τόσα σας σπηλιάρια

Πόσο εἶν' ὁ κόσμος ὁμορφος νὰ ζῆ κανεὶς κεῖ πέρα,
νὰ πίνη νερὸ κρυστάλλινο ἀπ' ταῖς πηγές καθάριο,
ν' ἀκούη κάθε τόσο τοῦ θεσκοῦ τὴν γλυκεῖά φλογέρα
π' ἀντιλαλεῖ με παράπονο κι' ἀναγαλιάζει ὁ κάμπος.

ΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΣ ΜΑΚΑΡΙΑ

Σάν πεθάνω τὸ λείψανό μου κανένας νὰ μὴ κλάψῃ,
τὴν νειότη μου ποὺ θὰ χάθῃ κανένας μὴ θρηνήσῃ,
γιατὶ τὸ δύττωχο κορμί μου ὁ πόνος τῶχει δάψει,
καὶ θάχει λυτρωθῇ στοῦ θανάτου τὸ γλυκὸ μεθύσι.

Σάν πεθάνω ἄς λείψουν οἱ φωνές καὶ βογγητὰ
στὸ λείψανό μου, δίπλα στὸ ἄψυχο κορμί μου,
μονάχα ἄς στήσουναι χορὸ τρίγυρω χαρωπὰ,
κι' ἄς πιοῦν κι' ἄς τραγουδοῦν μακαρία τῆς ψυχῆς

[μου.

Κρασί ἀθάνατο πιστό ποῦ τῆς ψυχῆς δρασίζεις
σ' ἐκείνους ποῦ σέ πίνουσι: τὴν λήθη τοὺς χαρίζεις,
πάντα σέ μέρη ἀλαργινὰ τὸν νοῦ τους φτερουγίζεις,
ὄχι! σὺ μόνο ξέρεις τὸν κόσμο καὶ γλεντίζεις.

Τὸν πόνο π' ἔχω στὴν καρδιά μου σ' ἐσένα τὴν ἀ-
[φήνω,
καὶ σ' ὄνειροπόλημα βαθύ ζητῶ νὰ ξεχαστῶ,
κρασί γλυκὸ γλυκὸ μονάχα σένα πίνω,
γιὰ σένα κάθε βράδυ στὴν ταβέρνα ξενυχτῶ.

ΠΡΟΣ ΖΗΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Στὸν τάφο μου ἔλα,
νὰ προσκυνήσης,
κι' ἓνα κεράκι ἀναμένο
στὸ σταυρὸ μου ν' ἀφίσης.

Στὸν τάφο μου ἔλα,
μὴ φοβηθῆς,
τὴν τελευταία χάρι ποῦ ζητῶ
μὴ μ' ἀρνηθῆς.

Στὸν τάφο μου ἔλα,
μιὰ ὥρα περασμένη
καὶ πές' μου σιγανὰ πῶς ζῆς
μ' ἐκεῖνον. . . εὐτυχισμένη..

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Μιά πετλοῦδα
σ' ἓνα λουλοῦδι
τριγυρνάει
καὶ τὸ λουλοῦδι
στὸ πέταμά της
ἀνατριχιάζει.

Μὲ χάρι χώνεται
μεσ' τὸ λουλοῦδι
τὸ χυμὸ ρουφάει,
καὶ τὸ λουλοῦδι
στῆς ἡδονῆς τὸ χᾶδι
κρυφοσπκράζει.

Μὲ γέλοιο φεύγει
καὶ τὸ λουλοῦδι
κρυφοκοιτάζει,
κι' αὐτὸ μὲ πόνο
στὸ πέταμά της
ἀναστενάζει.

ΣΑΝ ΤΟΤΕ ΠΑΛΙ

Στὴν τρέλλα τοῦ χοροῦ στὸ καρναβάλι,
ἀπόψε θὰ χορεύσουμε σὰν τότε πάλι,
καὶ μέσα στοῦ ποτοῦ τὴν παραζάλη
θὰ ξεχαστοῦμε ὥρες στὴν θερμὴ μὲς ἀγκάλη.

Ἐγὼ θάμαι ἀπάχης μὲ φαρδὴ τὸ ζουνάρι
στολίδι θὲ νάχω κομπολόι κι χλιμπάρι,
καὶ σὺ θάσαι ἀπάχισσα μὲ μαῦρο φουλάρι
στολίδι θὲ νάχης φτερό στὸ κεφάλι.

Θὰ πιῶμαι λικέρ, οὐίσκι, σχμπάνια
ὁ πόνος μὲς κάπου σ' αὐτὰ θὰ σδύση,
καὶ θὰ φουμάρωμε σὰν τὰ χαρμάνια
ἕως ὅτου ἡ χαρὰ μᾶς βρῆ στὸ μεθύσι.

Στὴν τρέλλα τοῦ χοροῦ στὸ καρναβάλι,
θὰ νοιάσωμε τὴν χαρὰ σὰν τότε πάλι.

ΣΤΗΝ ΒΕΡΑΝΤΑ

Στή βεράντα ἐνὸς ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ καθόμαστε ἕνα
μονάχοι μεῦ μόνο σύντροφο τῆ γύρω μας ἁμορφιά
ψηλά κυτάξαμε στὸν οὐρανὸ τὸ λαμπερὸ φεγγάρι,
κι' ἐσμῆγαμε σιγὰ σιγὰ στὴ θερμὴ μας ἀγκαλιά.

Τὰ χεῖλι μας ἦταν σφαληχτὰ μιλιὰ δὲν εἶχαν βγάλει,
τὰ σώματά μας ἀναθαν σὰν νὰ ἦταν στὴ φωτιά,
κι' ἐμείναμεν ἔτσι ὥρα ἀρκετὴ μέσα στὴ παραζάλη,
μὲ μιὰ κρυφὴ χαρὰ κι' οἱ δυὸ μεσ' στὴ καρδιά.

Μεθυσμένοι καθὼς εἴμαστε ἀπὸ τὴ γύρω μας ἁμορφιά,
ἀγγαλιαστήκαμε σφιχτὰ κκι με θερμὰ φιλιὰ,
ποῦ ἀλάξαμαι με μάρτυρα τῆς νύχτας τῆ σιγαλιά,
ἐπλαίξαμε τὴν ἀγάπη μας σὰ δυὸ τρελλὰ πουλιά...

ΝΑ ΣΕ ΦΕΡΩ

Μακριά μου ἔφυγες ἀπόψε δίχως νὰ μοῦ μιλήσης,
ὅμως ξέρω πόνεσες καὶ σὺ γιὰ τὸ ξαφνικὸ μας χω-
[ρισμό,
καὶ ἂν δὲν μοῦ τόχεις πομένω πῶς μ' ἔχεις ἀγαπήσει,
τὸ ξέρω σὲ βλέπω καὶ κατὰβάλεσε ἀπὸ μαρσμοῦ.

Ὁ ἀδελφός σου ἦρθε καὶ σ' ἐπῆρε ἀπόψε ξαφνικὰ
κι' ἐφύγατε κι' οἱ δύο μαζί σ' ἓνα χωριὸ μακριά,
κι' ἐμένα ἄφησες τὸ δυστυχῆ νὰ δέρνη ἢ μοναξιὰ
καὶ ὁ πόνος ποῦ μοῦ γέννησες σὰν ἔφυγες μακριά.

Ἀλήθεια πιότερο σ' ἀγάπησα τώρα ποῦ βρίσκεσαι
[μακριά
στὴν θύμησή μου σ' ἔχω πάντ' σὰν φεγγερό ἀστέρι,
μονάχα ἀπόψε ἔνοιωσα στὴν καρδιά μοναξιὰ,
καὶ μὲ λαχτάρω κερτερω πίσω μιὰ μέρα νὰ σὲ φέρω.

ΜΑΤΑΚΙΑ ΜΟΥ

Κλείστε ματάκια μου γλυκά, ματάκια πονεμένα
κλείστε τὰ βλέφαρά σας γλυκά νά κοιμηθῆτε,
κλείστε ματάκια μου γλυκά, ματάκια δακρυσμένα,
καί σ' ὄνειρο τὸν πόνον σας στὸν ὕψιστο νά πῆτε.

Κλείστε ματάκια μου γλυκά, ματάκια πληγωμένα
φαρμάκια ποῦ σᾶς πότισε τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου,
κλείστε ματάκια μου γλυκά ματάκια ἀποκατωμένα
καί νά μὴ δῆτε πειὰ τὰ γύρω ποῦ σᾶς ζώνουν.

Κλείστε ματάκια μου γλυκά, ματάκια πονεμένα
κλείστε τὰ βλέφαρά σας καί ἡ πούλια τρεμοσβύνει
κλείστε ματάκια μου γλυκά γιὰ πάντα ἀποκατωμένα,
κι' ὁ πόνος στήν καρδιά μου πικρὸ φαρμάκι χύνει.

Η ΨΥΧΟΥΛΑ ΣΟΥ

Στῶν φύλλων τὸ ξεψύχισμα, γλυκεῖά κόρη
στοῦ ἡλίου τὸ βασίλειμα τ' ἀργό,
πέταξε ἢ ψυχούλα σου μὲ μισρολόϊ
πέταξε ἢ ψυχούλα σου μὲ στεναγμό.

Πέταξε ἢ ψυχούλα σου πάνω στὰ κινήρια
στοῦ ἡλίου τὸ βασίλειμα τ' ἀργό,
πέταξε ἢ ψυχούλα σου πάνω στ' ἀστέρια
πέταξε στὸν πλάστη της στὸν οὐρανό.

Πέταξε στὸν πλάστη της ποῦ λαχταροῦσε
μικρὴ ψυχούλα ἀπὸ κικρό,
τ' ἅγιο χέρι γλυκὰ τοῦ φιλοῦσε
μικρὴ ψυχούλα μὲ σεδαημό.

Κι' ὁ πλάστης σὲ πήρε μὲ τὰ φιλιὰ του
μικρὴ ψυχούλα στὴν ἀγκυλιά του,
νὰ ζήσει ἀιώνικα στὰ λουλούδια του
μὲ τ' ἀγγελούδια ἑλο σιμά του.

Ο ΠΟΝΟΣ ΜΟΥ

Χίλιους στίχους κι' αν σου γράψω
γλυκειά μου αγαπημένη,
δεν μπορώ νά σου εκφράσω
ένα πόνο που με δέρνει.

“Ένα πόνο που γεννάται
στήν μοναξιά, στην σκοτεινιά,
ένα πόνο που δηγᾶται
μέ τραγουδι ή καρδιά.

“Ένα πόνο που θσον πάει
γιγαντώνει στην καρδιά,
ένα πόνο που ξεσπάει
μ' ένα κλάμμιχ στην νυχτιά.

“Ένα πόνο που τὸν ἔχω
μυστικό και ἱερὸ
στήν καρδιά μου και τὸν τρέφω
μέ τὰ δάκρυα ἀπὸ καιρὸ.

ΤΙ ΑΞΙΖΕ

Τι άξιζε μικροῦλα μου τήν αύγήν με τήν δροσοῦλα,
στό μνήμα σου ν' άνθίζουσαι τά λούλουδα στή γλά-
[στρα,

Τι άξιζε τό βραδυνό άξέχαστη μικροῦλα,
ένα βιολιόγλυκόφωνο νά σοῦπαιζε κομμάτια,

“Ένα βιολιό γλυκόφωνο στά χέρια ενός τεχνήτη
νά σοῦπαιζε παληούς έρωτικούς σκοπούς,
ποῦ σ' άρεσαι πολὺ στό φτωχικό σου οπίτη,
τά βράδυα τ' άνοιξιάτικα δνειρόπολη ν' άκους.

“Ένα βιολιό γλυκόφωνο στά χέρια ενός τεχνήτη,
θά σ' οὔκανε για λίγο τήν ψυχή σου χαροπή,
θά σ' οὔφερνε σάν δνειρο τήν πεθαμένη ζήση,
σάν μιὰ σικιά μζγευτική στή νεκρική σιωπή.

ΕΝΑ ΒΙΟΛΙΟ ΓΛΥΚΟΦΩΝΟ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΕΧΝΗΤΗ
ΝΑ ΣΟΥΠΑΙΖΕ ΚΟΜΜΑΤΙΑ
ΕΝΑ ΒΙΟΛΙΟ ΓΛΥΚΟΦΩΝΟ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΕΧΝΗΤΗ
ΝΑ ΣΟΥΠΑΙΖΕ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

ΤΟ ΑΛΛΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἐφυγε τὸ φθινόπωρο καρδία πνευμένη,
ριμώσανε τὰ δένδρα τὰ κλαριά
καὶ τοῦ χειμῶνα ἢ καταχνιά,
μιὰ ζωὴ σκληρὴ σοῦ φέρνει.

Φτωχὴ καρδοῦλα, ἔρμη σὲ κόσμῳ
σὲ σένα ἄγνωστο σὲ σένα σκληρῳ,
συντρέμι θὰ ζήσης ἀτέλειωτο γρόνο
μὲ πόνο μὲ κλάμα μὲ ἀναστεναγμῳ.

Μὴν κλαῖς καρδοῦλα καὶ ὑποφέρει
τὸ σῶμα τοῦ σέρνεται σκυφιὸ στὴ γῆ,
τ᾽ ἄλλο φθινόπωρο θ' ἀρθῆ θὰ σοῦ φέρῃ
ἐκεῖνο ποῦ τόσους καιροῦς λαχταρεῖς ..

ΚΡΥΨΕ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Κρύψε καρδιά μου τὸν πόνο σου θαθειά
καθενὸς ποτὲ μὴν τὸν μαρτυρήσῃ·
κρύψε καρδιά μου τὸν πόνο σου θαθειά
κι' ἄφησε τὸ χαμόγελο στὸ χεῖλι μου ν' ἀνθίσῃ

Καὶ μέτῃ κι' ἂν σὲ δέρνει ἡ σκοτεινιά
λὲς νὰ δρεθῇ κανεὶς νὰ σὲ ρωτήσῃ,
κρύψε καρδιά μου τὸν πόνο σου θαθειά
καὶ γύρευε τὴν λήθη στὸ μεθυσ'.

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Ψάχνω γὰ νὰ ῥω μιὰ καρδιά
ἀγνή σὰν τὸ λουλοῦδι
καρδιά ποῦ νὰ μὴ γνώρισε
τῆς ἀγάπης τὸ τραγοῦδι

Καρδιά ν' ἀνθῆ μὲ λούλουδα
σ' ἔρημο ἀνθοκῆπι
καρδιά ποῦ νὰ μὴ γνώρισε
τὸν πόνο καὶ τὴν λύπη

Καρδιά ποῦ νὰ μὴν ἔχουνε
τὰ δάσανα ζωσμένη
καρδιά νὰ ζῆ μὲ δνειρα
καρδιά εὐτυχισμένη

Ὅμως δὲ βρίσκω πουθενὰ
σὲ τοῦτ' ἐδῶ τὴν πλάση
καρδιά ποῦ νὰ μὴν ἔχουνε
πόνου καὶ πίκρες δάψει

Οἱ πόνοι κι' οἱ ἀναστεναγμοὶ
ἢ ὄρφανιὰ καὶ ἢ θλῆψι,
σ' ὅσες καρδιές ἐγνώρισα
τὴν φωνηὰ τους ἔχουν κτίσει

ΣΕ ΚΑΡΤΕΡΟΥΣΑ ΝΑΡΘΗΣ

Ἐκαρτερούσα νοσταλγικά νάρθη
ἢ ἀνοιξίς μὲ τὰ χρυσὰ φτερά
νάρθης στὸν τάφο μου νὰ προσκυνήσης
γλυκεῖα κόρη κάποια θραυδιά.

Κι' ἦρθε ἢ ἀνοιξίς μὲ τὰ λουλούδια
καὶ κελαῖδοῦσαν γλυκὰ τὰ πουλιὰ
κι' ἦρθε ἢ ἀνοιξίς μὲ τὰ τραγεῦδια
κι' ἢ φύσις μύριζε ἀπὸ εὐωδιά.

Κι' ἦρθες σιμά μου γλυκεῖα κόρη
καὶ μέσα ἀπ' τοῦ τάφου τὸ κρῦο σκοτάδι
σ' εἶδα κρατούσες ρόδα στὸ χέρι
τὰ σκόρπισες στὴν πλάκα τὸ κρῦο βράδυ

Σ' ἄκουσα ποῦπες λόγια σδυσμένα
σὰν εἰσυνα γονατισμένη στὴν κρύα πλάκα
τὸνοιωσα ἀνοπολοῦσες τὰ περασμένα
καὶ θάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ γλυλά σου μάτια

Δὲ μ' εἶδες ὅμως κι' ἐγὼ σὲ θεωροῦσα
μεσ' ἀπ' τοῦ τάφου τὸ κρῦο σκοτάδι
δὲ μ' ἄκουσες ποῦ γλυκὰ σὲ καλοῦσα
μέσ' ἀπὸ τὸν ἄδη τὸ κρῦο βράδυ

Κι' ἔφυγες ὕστερα σιγὰ τὸ βῆμα
τᾶστρα φωτίζανε τὸ μονοπάτι
κι' ἔφησες ἔρημο τὸ κρῦο μνήμα
καὶ μένα στοῦ ἄδη τὴν κρύα νάρθη

ΣΕ ΠΡΟΣΜΕΝΟ

“Έλα, σε προσμένω έγει ποῦ σέ πρωτοείδα,
έκει ποῦ ἀλλάξαμε τὸ πρῶτο φιλί
έκει ποῦ νοιώσαμε τήν πρώτη ἀνατριχήλα
καί ζήσαμε κι’ οἱ δυὸ μὲ μιὰ πνοή.

“Έκει ποῦ κρυφὰ οἱ καρδιές μας μιλοῦσαν,
λόγια ποῦ τὰ χεῖλι δὲν μροροῦσαν νὰ ποῦν,
έκει ποῦ τὰ μάτια στὴ γῆ χάμω κυτοῦσαν,
ψάχνοντες κάτι ἄχαστο νὰ βροῦν.

Φυλάξου ὁμως μὴ τυχὸν σέ δοῦνε,
τὴν ἐσάρπα ρῆξε μέχρι τ’ αὐτιά,
δὲν θέλω, ξέρεις λόγια νὰ ποῦνε,
θέλω ἢ ἀγάπη μας νὰ μείνη μυστικιά

ΘΩΡΩ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΣΟΥ

Στῶν ματιῶν σου τὸ καθρέπτισμα παρθένα,
σᾶν θωρῶ μὲ γλύκκ τὸ εἶδος,
λέω, τάχα, καὶ τ' ἄστρα δὲ νοιώθουνε,
σᾶν καὶ μᾶς τῆς ἀγάπης τὸ πάθος.

Στῶν μυτιῶν σου τὸ καθρέπτισμα παρθένα,
ποῦ μεθ' ἀκανένας μόνο νὰ εἶδῃ,
θωρῶ νὰ σέρνουνε σκλάβες γυμνές,
ἔνα χορὸ ξοτικὸ ἠδονῆς.

Θωρῶ καὶ σένα νὰ κάθῃσαι,
περίφανη σὲ χρυσὸ θρόνο,
βασίλισσα νὰ δίνῃς προσταγές,
στὶς σκλάβες ποῦ χορεύουνε μὲ χρόνο.

Θωρῶ τὰ πλούτη σου τ' ἀτίμητα,
τὰ γλυκὰ σου μάτια παρθένα,
ξυπνῶντας ἀπ' ἔθνευρο ποῦ μὲ μέθυσε,
νὰ μὲ θωροῦν ἐρωτευμένα.

ΜΟΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

Φυσάει τ' αγεράκι μ' ανάλαφρη φόρα,
κι' τριανταφυλλιές όργα σαλέβουν,
μάτια όγρὰ άλάργα άγναντεύουν,
κόρη αλιέρια άξέχαστη γνώρα.

Γοργά διαβαίνει ό καιρός και σβάνει,
κάθε πόνο; κάθε Ιληψη,
γοργά ή καρδ ά ξανά άνθίξει,
και μόνο όνειρο γλυκό άπομένει

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Μαύρο πουλί στο δάσος πετάει,
νύχτα βιουβή νύχτα θλιμένη
κάπου αλάργα κλάμα ξεσπάει,
κάπου σὲ σπίτη ἢ λύπη μπαίνει.

Ἐν ἄστρο στή δύσι ἔσθυσε,
ἕνα ἄνθος στὸ κήπο ἐμαράνθη,
κάποια καρδοῦλα μὲ πόνο ἐτέλειωσαι,
κάποια ζ' οὐλα ἀπ' τῆ ζήση ἐχάθη.

ΣΤΟ ΣΒΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ἡ νύχτα ἔσβυσε καὶ τ' ἄστρα,
ποῦ μᾶς φωτίζαναι ὡς τὴν σιωπηλᾶ,
χαθήκαναι στὰ πείρου τὰ πλάτια,
χάθηκε μαζὺ τους καὶ ἡ χαρά.

Ἡ αὐγὴ μᾶς βρῆκε σιωπηλοῦς,
καὶ τῆς δροσιᾶς τὸ χᾶδι,
μᾶς ἔφερε ἄπονα στὸν νοῦ,
τῆς ἡμέρας τὴν σκληρὴν βιοπάλη.

Τι ἄξιζε νὰ ἦτανε σὲ μᾶς,
νύχτα ὅλο μὲ ἰᾶστρα,
νὰ ζοῦσαι πάντα ἢ χαρά,
νὰ μὴ χανόταν στ' ἀπείρου τὰ πλάτια.

Σὺ ξέρω ἂν τὸ πρόσεξες

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ἂν Τὸ ΠΡΟΣΕΞΕΣ

Σὺ βρίσκομαι γλυκειά μου ἀγάπη,
ριγμένος στὴ θερμή σου ἀγγκλιὰ,
νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ σπικταρᾶ,
νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾶ νὰ σπάσῃ.

Λὲν ξέρω ἂν τὸ πρόσεξες ὅμως,
κάθε ποῦ τὸ χεῖλι σου γλυκὰ φιλῶ,
φεύγει ἀπ' τὴν καρδιά μου ἀναστεναγμὸς,
συντρίμι: ἀπ' τὸν καιρὸ ὁ πόνος,

Φεύγει ἀναστεναγμὸς ὁ πόνος,
στὸ κάθε φίλημά σου τὸ γλυκό,
κι' ἀρχίζει μὲ παλμὸ κρυφό,
νὰ ξανκγενιέτῃ: τῆς καρδιάς μου ὁ θρόνος.

Λίγοι ὄτιχοι τοῦ ΕΜΜ. Ι. ΠΑΤΣΟΥΜΑΔΑΚΗ

ΧΑΝΙΑ 1930

ДНМОТІКН ВІВМІООНІКН
ХАНІОН

